

MILIĆ MARTINOVIĆ – MIČO/1933-2014/ŽALNI GOVOR

Avtor: Roman Zupanc

Kranjska gora, 17.12.2014

Spoštovani!

Z globokim spoštovanjem in dostojanstvom se danes na žalni slovesnosti poslavljamo od upokojenega miličnika, družinskega očeta in prijatelja Milića Martinovića-Miča.

Življenjsko usodo povezujeta rojstvo in smrt, vmes pa je speljana življenjska pot, ki si jo vsak oblikuje sam in jo na koncu tudi zaključi. Naj to misel povežem z razmišljanjem slovenskega esejista in pesnika Toneta Pavčka, ki je znal z zapisanimi verzi povedati marsikaj o usodi, resnici in dejstvu, da se je potrebno v življenju truditi, se boriti in vztrajati. Takole je zapisal v svoji pesmi »Ko hodiš, pojdi zmeraj do konca«:

Spomladi do rožne cvetice,
poleti do zrele pšenice,
jeseni do polne police,
pozimi do snežne kraljice,
v knjigi do zadnje vrstice,
v življenju do prave resnice,
v sebi do rdečice čez eno in drugo lice.

A če ne prideš ne prvič ne drugič
do krova in pravega kova
poskusi:
vnovič
in zopet
in znova.

Milić-Mičo se je rodil 3.8.1933 v Miholjskem, pri Vojničju, na ozemlju današnje županije Karlovac v R. Hrvaški. Odraščal je v številni kmečki družini, ki je štela pet otrok. Odraščal je v nemirnih časih, tako da mu otroštvo in mladost nista prizanašala. Že kot otrok se je soočal s strahotami 2. svetovne vojne, zlasti z nasiljem ustaške oblasti, pred katerim je morala družina večkrat bežati in se skrivati. Dokončal je osnovno šolo in opravil malo maturo. Kot mladinec se je priključil delovni brigadi, ki je obnavljala porušeno domovino na relaciji Konjic-Jablanac. Že v mladih letih je spoznal, da življenje ni praznik ampak navaden delovni dan. Zapustil je domače ognjišče in odšel v prihodnost. Nekaj časa je bil zaposlen v lesni industriji v Konjuhu. Vojaški rok je služil v Sloveniji v Ljubljani, Vrhniki in Pivki, zadnji del roka pa je služil kot graničar na mejni karavli v Tamarju.

Leta 1953 se je priključil poklicnim enotam narodne milice. Kadrovske potrebe takratne narodne milice so bile velike, zlasti na mejnih prehodih, kjer je bila zaradi reorganizacije dela na področju varovanja državne meje potreba največja, v tistem času pa je bila mejna služba centralistično urejena saj je opravljala tudi nekatere naloge s področja državne varnosti. Nekako je bil zapisan k mejni milici in je v začetku kariere delal na mejnih prehodih Jezersko, Ljubelj, Rateče in Korensko sedlo, kjer se je kljub številnim menjavam in reorganizacijam

ustalil. Na delovnem mestu je napredoval v vodjo izmene in tudi zaključil delovno kariero v letu 1984.

V zasebnem življenju si je ustvaril družino. Z ženo Pavlo sta se poročila leta 1961, v zakonu pa so se rodile tri hčerke, Breda in dvojčici Branka in Mirjana. Nekaj let pred upokojitvijo je zgradil družinsko hišo na Gobeli v Gozd Martuljku in s tem nekako zaokrožil osebno družinsko življenje, popestrile pa so ga hčerke, saj ima danes 4 vnukinje in dve pravnukinji, prav z vsemi pa sta z ženo ohranjala in ohranjata dobre družinske stike. Žena Pavla mu je pri napornem delu vseskozi stala ob strani. Skrbela je za družino, v času njegove bolezni ga je skrbno negovala in mu pomagala pri premagovanju bolečin.

Mičo je veljal za dobrega in vzornega družinskega očeta in moža. Znal je biti tudi nepopustljiv in zelo oster do vsega krivičnega in nepoštenega. Med prijatelji in tudi sodelavci je veljal za poštenega, dobrega in iskrenega sogovornika. Vrednote tovarštva, pomoči in mentorstva je uspešno prenašal pri vzgoji številnih mladih miličnikov in pripravnikov. Med njimi sem bil tudi sam. Danes lahko s ponosom povem, da mi je bil Mičo dober mentor in tovariš v delovnem in zasebnem okolju pa mi je veliko pomagal pri opravilih. Čas je najboljši kazalec in šele, ko sem strokovno in osebno dozorel sem spoznal, kakšno vrednost imajo nasveti starejših in modrejših. V naših letih delovne kariere smo izkušnje starejših sprejemali in spoštovali, saj so imele prednost pred izobrazbo. Naučili smo se zlasti, da se marsikateri konflikt da rešiti pogovorom in prijazno besedo. Dovolite mi, da se mu posebej in iskreno zahvalim.

Ni skrivnost, če omenim njegovo posebno strast do gobarjenja. Gobaril ni samo v prostem času, ampak tudi med delovnim časom. Seveda so bili njegovi odhodi v gozd povezani z službenimi obhodi in opazovalno službo, le po naključju sta se našli vrečka ali dve, zdravih jurčkov s Poljane.

Po upokojitvi Mičo ni miroval. Iskal je dodatne možnosti za vključitev v družbo in druženje. V ASK Kranjska gora je opravljal delo gospodarja in skrbel za urejenost inventarja in opreme, prav tako je postal navdušen golfist. Ohranjal je osebne stike z prijatelji in znanci in bivšimi sodelavci. Bil je član Kluba upokojenih delavcev Ministrstva za notranje zadeve - »Maksa Perca« Jesenice, član IPA Sekcije Slovenija - RK Gorenjska in član PVD Sever Gorenjska.

Bil je tudi med dobitniki priznanj in odlikovanj. Izstopajo predvsem »Medalja dela« (podelil maršal Tito), »Bronasti znak« zasluge za varnost (republiški sekretar Tomaž Ertl) in bronasti spominski znak osamosvojitve (Združenje SEVER). Za svoje delo in aktivnosti je prejemal tudi številne pohvale in priznanja drugih organizacij, društev in civilne družbe.

Mičo je umrl med zdravljenjem hude bolezni v Univerzitetni kliniki za pljučne bolezni in alergije na Golniku. Zadnjo bitko v življenju je izgubil v ponedeljek 15. decembra ob 8.18 uri, med zadnjim dotikom njegove hčerke Mirjane.

Spoštovana soproga, spoštovani družinski člani!

Dovolite mi, da Vam v tem težkem trenutku žalosti izrečem iskreno in globoko sožalje ob smrti vašega dragega moža, očeta, deda, pradedu in našega spoštovanega prijatelja. Bil je dolgoletni član našega Kluba upokojenih delavcev Ministrstva za notranje zadeve - »Maksa Perca« Jesenice in mu s tem izkazujemo globoko zahvalo.

Upokojeni miličnik, Milić Martinović – Mićo hvala za vse, počivaj v miru.

S L A V A M U !